

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 493 ■ 5 Ağustos 2014 ■ Fiyatı: 1 TL.

İSRAİL İLE İLİŞKİLERE SON!

Gazze'de ölü sayısı 1755'i, yaralı sayısı 8 bini geçti. Ölenlerin %80'i sivil, en az 400'ü çocuk.

İsrail ordusu plajları, hastaneleri, okulları bombalıyor.

Batı emperyalizmi, 72 saatlik ateşkesi 2 saatte bozan siyonist rejimi destekliyor, Filistin direnişini suçluyor.

Dünya halkları ise Gazze için ayakta. Dayanışma gösterilerine bir milyonu aşkın insan katıldı!

Antisemitizm değil, ırkçılık değil; Filistin'e yardım etmenin yolu kendi hükümetimizden İsrail'le ilişkileri kesmesini talep etmek.

Çözüm ise İsrail'in yıkılması, Arapların ve Yahudilerin eşit yurttaş olarak barış içinde yaşayacakları laik ve özgür bir Filistin!

Suriyeli sığınmacılar kardeşimizdir, kardeşime dokunma!

Esad rejimi Suriye halkının isyanına saldırdığında, sadece Suriye ayaklanmasına değil Arap Baharı'na da saldırdı. Esad saldırdıkça, Suriye devriminin hızı yavaşladıkça Arap Baharı'nın da hızı yavaşladı. Esad rejiminin Suriye halkına saldırısı çok şiddetli oldu. Yaklaşık üç yılda 200 bine yakın Suriyeli rejim tarafından öldürüldü. 200 bin çocuk, kadın, yaşlı ve genç Suriyeli artık yok. Rejimin saldırısı karşısında canını kurtarmak için yaşadıkları yeri terk eden Suriyeli sayısı milyonlarla ifade ediliyor. Suriye'den kaçmak zorunda kalan Suriyelilerin bir kısmı da Türkiye'ye sığındı.

Başta başbakan Erdoğan ve hükümet temsilcileri, şefkatli ev sahipleri gibi, Suriyelilere kucak açmış görüntüsü verdiler. Ama bu kadar! Verilen sadece görüntü.

Sınırdan inşa edilen kamplar dışında, Suriyelilere ne siyasal ne hukuksal haklar tanındı. Kamplardaki vahim koşullarda yaşamaya dayanamayan Suriyeliler, doğal olarak şehir merkezlerine daha iyi bir yaşam, iş ve sağlıklı koşullar umuduyla dağılmaya başladı. Suriyelilerin çok küçük bir kesimi hedeflerine ulaştı ama büyük çoğunluk, korkunç koşullarda yaşamaya başladı. Sadece İstanbul'da 100 bini aşkın Suriyeli olduğu tahmin ediliyor ve Suriyeliler hiçbir güvenceye sahip değiller. Hükümet, sadece "kamplarda yaşasınlar" yaklaşımı içinde.

Üstelik, en baştan beri, ırkçı ve ulusalcı çevreler, Suriyelilere yönelik saldırganlık içinde. Son haftalarda Ankara, Maraş, Antep, Kayseri, Mudanya ve Urfa gibi şehirlerde sığınmacılar linç girişimleriyle karşılaştı. Suriyeli sığınmacılara karşı başlatılan linç girişimlerine hızla tepki göstermek zorundayız. İrkçuların her iddiasına yanıt vermek, Suriyelilerle dayanışmak için sokakta ırkçılık karşıtı dayanışma ağları örmek zorundayız.

Suriyeli sığınmacılar, en başta Türkiye işçi sınıfının üyelerinin kardeşidir. Türkiye işçi sınıfının sığınmacılarla dayanışması için özel bir çaba içinde olmamız gerekir. İrkçilik, sadece işçi sınıfını bölmekle kalmıyor, Esad rejiminin zulmünden kaçan kardeşlerimize bir darbe de sığındıkları bu topraklarda vurulmuş oluyor. Hükümet, en son çıkarttığı valiler genelgesiyle, Suriyelileri kamplara zorla götürecektir. Hedefi, dilenmek zorunda kalan Suriyelilerin görünmesini engellemek.

Bizim bu hamlelere ve ırkçı girişimlere karşı somut taleplerimiz olmalı:

-Kamp değil iş!
-Sığınma hakkı en temel insan hakkıdır! Hükümet bu hakkı tanımalıdır!

-İrkçılığa dur de!
İrkçılığa Ve Milliyetçiliğe DurDe Platformu'nun 9 Ağustos'ta gerçekleştireceği yürüyüş ve basın açıklaması, sığınmacılarla sokakta dayanışmak için atılacak ilk adımlardan birisi olduğu için çok önemli. Hep beraber "Kardeşime dokunma!" demek için 9 Ağustos Cumartesi günü saat 17.00'da İstanbul'da Tünel Meydanı'nda buluşalım.

"Paralel" tamam, ya derin devlet?

İki ayrı paralel yapı operasyonunda toplam 31 kişi tutuklandı. Tutuklananlar arasında, eski İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürü Yurt Atayün ve İstanbul eski İstihbarat Şube Müdürü Ali Fuat Yılmaz gibi isimler de var. Terörle Mücadele Müdürü Ömer Köse, Terörle Mücadele Şube Amiri Gaffur Ataç gibi isimler hakkında ise yurt dışına çıkış yasağı konuldu.

Ali Fuat Yılmaz hakkında Hrant Dink cinayetinde ihmali ve teşvik edici rolü olduğu yönünde yıllardır dile getirildiği iddialar var. Yurt Atayün hakkında ise çözüm sürecine karşı olduğu ve Hakan Fidan'ın hedef gösterilmesinde parmağı olduğu yönünde iddialar vardı.

Polislerin polisler tarafından gözaltına alınmasında ve bazı polislerin tutuklanmasında bizim açımızdan hiçbir sakınca olamaz.

Polislerin tutuklanma nedeni "devlet güvenliği açısından önem arz eden, gizli kalması gereken ve temin edilmesiyle siyasal ve askeri casusluk suçunu oluşturan dinleme verileriyle ilgili içeriklerde imzalarının bulunduğu ve delilleri

Hrant Dink'in ölümünde sorumluluğu olanlar da Gezi direnişi günlerinde insanları öldüren polisler de tutuklanmalıdır.

karartma şüpheleri" olması. İddianamede geçen suçlama bu yönde.

Tutuklanan polislerin bir kısmı ise "devletin gizli kalması gereken bilgilerini siyasal ve askeri casusluk amacıyla temin etme" ve "resmi belgede sahtecilik" suçlamasıyla, bir kısmı da hukuksuz dinleme gerekçesiyle tutuklandı.

Tutuklanan polisler, ne demokrasiye düşmanlık yaptıkları, ne Kürt sorununda çözüm sürecinin sabote etmeye çalıştıkları ne de Hrant Dink cinayetindeki rolleri nedeniyle tutuklandı. Polislerin tutuklanmasının nedeni, başbakan Erdoğan'ın "Paralel" düşman-

lığının ete kemiğe büründürülmesi ihtiyacı oldu.

Polisler tutuklanıyor diye üzülmiyoruz, ama bu tutuklamalar yolsuzlukları gizlemenin ve yolsuzlukları gizlerken Ergenekon ve Balyozcuların aklanmasının bir aracına dönüştürüldü.

Polislerin tutuklanmasına evet ama yetmez.

Demokrasiye karşı hamleleri nedeniyle yargılansınlar! Gezi direnişinde insanları öldüren polisler de yargılansın! Hrant Dink'i "öldür" diyenler de, kamu görevlileri içinde cinayetin planlanmasına ve gerçekleşmesine yardım edenler de yargılansın!

Yolsuzluğu aklayamazsınız!

-17 Aralık yolsuzluk operasyonu "rüşvet, görevi kötüye kullanma, ihaleye fesat karıştırma ve kaçakçılık" suçlamasıyla ilgili başlatılan soruşturma derinleşti.

-Bu soruşturmadan hiç kimse aklanmamıştır.

-Soruşturma kapsamında ele geçirilen paralar ve belgelerin kapsamı halktan gizlendi.

-Hükümet soruşturmaya karşı savaş ilan etti ve 166 hakim ve savcının görev yeri değiştirildi.

-Soruşturmayı yürüten polis müdürleri istifa ettirildi, görev-

den alındı ve binlerce polisin görev yeri değiştirildi.

-Erdoğan HSYK'nın yapısını değiştirmek için hızla bir düzenleme yaptı ve HSYK'yı hemen hemen bütünüyle Adalet Bakanı'na bağlı bir hale getirdi.

-Anayasa Mahkemesi bu düzenlemeyi anayasaya aykırı buldu ve iptal etti.

-Bakanlar hakkında meclise gelen fezlekeler ise soruşturmadan 6 ay sonra kurulan Meclis Araştırma Komisyonu'nda da içindeki dosyalarla ilgili fihrist oluşturulmadığı gerekçe-

siyle İstanbul Başsavcılığı'na geri gönderildi.

Erdoğan Bayraktar'ın istifa ederken yaptığı şu açıklama çarpıcıydı: "Soruşturma dosyasında var olan ve onaylanan imar planlarının büyük bir bölümü Sayın Başbakan'ın talimatıyla yapıldı. Bu minval üzere bakanlıktan ve milletvekilliğinden istifa ettiğimi açıklıyorum. Bu milleti ve vatani rahatlatmak için sayın Başbakan'ın istifa etmesi gerektiğine inandığımı ifade ediyorum, yüce milletime saygılar sunuyorum."

Ergenekon, paralel, Erdoğan ve Hrant Dink cinayeti

Erdoğan, Diyarbakır gezisi dönüşünde, basının "İlker Başbuğ, Hrant Dink davası çözülürse bu yapı deşifre edilebilir minvalinde sözler söyledi. Siz de o dönemde kamuoyunda tepki yaratan cinayetlerin ve suikastların askeri dava süreçlerine kamuoyu desteği sağlamak için düzenlenmiş birer kompo olduğunu düşünüyor musunuz?" sorusuna, "Hrant Dink cinayeti kişiselleştirilmiş davadır" yanıtını verdi.

Basın, İlker Başbuğ ve tüm ulusalcılar, ellerini ovuşturarak Hrant Dink cinayetini de paralel

yapıya yıkmaya hazırlanırken, Erdoğan'ın yanıtı heveslerini kursaklarında bıraktı.

Söz konusu Ermeni soykırımına ya da bir Ermeni gazetecinin devlet tarafından katledilmesi olunca, Erdoğan, "paralel", Ergenekon ve ulusalcılar hemen uzlaşıyor.

-Hrant Dink cinayeti kişiselleştirilmiş bir cinayet değildir.

-Hrant Dink cinayeti, devlet tarafından organize edilen bir cinayettir.

-Hrant Dink'in ölümü, paralelci ya da Ergenekoncu devlet görevlileri, emekli ya da muvazzaf askerler, gaze-

teci, "akademisyen" ya da araştırmacı ulusalcılar tarafından ortak bir şekilde planlanan, zemini hazırlanan ve işlenen bir cinayettir.

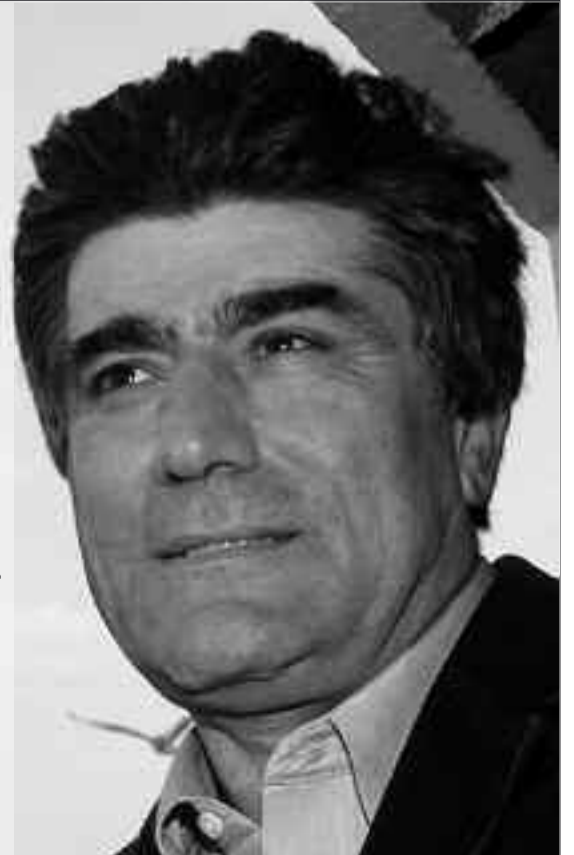
-Erdoğan cinayeti kişiselleştirirken, devlet görevlilerini korumaktadır. Zaten Hrant Dink'in avukatlarının tüm ısrarına rağmen, kamu görevlilerinin soruşturulmasını yıllardır engellemektedir.

-Erdoğan, yolsuzluk dosyaları açığa çıktığından beri uzlaştığı, kol kanat gerdiği ulusalcı, Ergenekoncu ve Balyozcuları aklamaktadır.

-Erdoğan, arayıp da

bulamayacağı bir fırsat olan "Cemaatçılar Hrant Dink cinayetini işlediler" tezine bile, bu cinayet devlet tarafından işlendiği çok açık olan bir cinayet olduğundan, devleti, kendi kadrolarını kollamak için bu fırsatı değerlendiremeyecek kadar kendi çıkarlarının derdine düşmüştür.

"Paralel yapı" operasyonunun, demokratikleşme, temizlenme veya vesayeti çökertme amacıyla değil, Erdoğan'ın yolsuzluklarını örtmek amacıyla kurgulandığını, Erdoğan'ın Hrant Dink davasına yaklaşımı açığa çıkarmaktadır.

Arjantin'in krizi; kapitalizmin krizi

S&P Arjantin'in iflas durumunda olduğunu açıkladı. Arjantin için iflas vaka-i adiyeden. 2001 yılında Türkiye gibi çok derin bir kriz yaşayan Arjantin'de o zaman da devlet borçlarını ödeyemez hale gelip iflas ilan etmek durumunda kalmıştı.

Bir devletin iflası ne anlama gelir? Devletlerin borçları genellikle kamunun bazı yatırımları finanse etmek için aldığı borçlardır. Bazı durumlarda özel şirketlerin/bankaların yurtdışından yaptığı borçlanmalara da devletler kefil olurlar ve özel şirketler/bankalar yurtdışına borçlarını ödeyemezse, bu borçları devletler ödemek zorunda kalır. Devletlerin alacaklıları ise yabancı şirketler/bankalardır. Borçlar çok biriktiğinde devletler alacaklılarına olan borçlarını zamanında ödeyemez hale gelir.

Günümüz kapitalist düzeninde, sermaye sınır tanımaz. Hangi ülkede kar oranı yüksekse oraya yönelir. İktidar partisi bir sonraki seçimlerde oylarını artırabilmek için bazı kamu yatırımları yapmak isteyebilir, ya da vatandaşa kamu mal ve hizmetlerini ucuza sağlamak isteyebilir. Bunun için gereken finansmanı içeriden bulamayınca dışarıdan borçlanır. Dışarıdan borç bulabilmek için diğer ülkelerden, özellikle de gelişmiş kapitalist ülkelerden çok daha yüksek faiz oranları verir. Kendi ülkesinde

bu kadar yüksek getiri elde edemeyen batılı sermayedar yüksek getiri vaat eden ülkelere götürür parayı.

Bu çok tanıdık bir senaryo. Daha önce Türkiye'de, Rusya'da, Tayland'da, Yunanistan'da... Latin Amerika'dan Uzak Asya'ya gelişmekte olan ülkelerin çoğunda tekrarlanmış olan senaryo bugün Arjantin'de yeniden gündemde.

Bir devlet borçlarını ödeyemez hale gelip iflasını isterse, o devlet uluslararası sermaye piyasalarından bir daha borçlanamamakla tehdit edilir. İktidarlar bunu göze alamazlar.

Türkiye'deki iktidarlar da tüm derin krizlerde borçlarını son kuruşuna kadar ödemiştir. Hatta Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran kadrolar, yıktıkları Osmanlı'nın borçlarını bile üstlenip ödemişlerdir.

İktidarların aldıkları borçları halk daha az maaşa, daha yüksek enflasyona razı gelerek ödemek durumunda kalır. Çünkü sermayenin ülkesi yoktur ama insanların vardır. Fiyatların hızla arttığı, ücretlerin düştüğü, işsizliğin yüksek olduğu bir ülkenin vatandaşları, ülkelerini terk edip başka ülkelere göç edemezler.

Uluslararası finans kapital de bu durumun tek çıkar yol olduğunu anlatıp durur. Bu durumlarda hemen IMF devreye girer. İktidarların aldığı borçları halkın geri ödeyebil-

mesi için neler yapılması gerektiğinin reçetesini çıkartıp iktidarların önüne koyar. Kapitalist sistem böylece yola devam eder. Uluslararası finans kapital yüksek getiri

garanti eden yeni bir ülkeye doğru çıkarken, temsilcileri borçları ödemekte zorlanan ülke ile yeni bir anlaşmanın koşullarını müzakere etmeye başlamıştır çoktan. Aynen

şimdi Arjantin'de olduğu gibi. Bu hikaye yüzyıllardan beri tekrarlanıyor; detaylar değişiyor, öz aynı kalıyor. Çünkü bu anlatılan kapitalizmin öz hikayesidir.

Güney Afrika: Metal işçileri kazandı!

Maden işçilerinin beş ay süren ve dünyanın en büyük üç platinyum şirketini dize getiren başarılı grevinden sonra, Güney Afrika tarihinin en büyük grevinde metal işçileri de kazandı!

Geçen hafta sonu sona eren grevde 220 bin işçi yer aldı. Güney Afrika Metal İşçileri sendikasının (NUMSA) üyeleri anlaşmayı onayladılar. Grevin patronlar üzerinde etkisi sert oldu. Güney Afrika'daki Toyota, Nissan, BMW, Ford ve General Motors fabrikalarında hayat durdu. Patronlar, toplam 12 bin işletmede, günde 25 milyon dolarlık kayıp yaşadılar.

Anlaşmaya göre; birinci yıl için % 8-10, ikinci yıl için %7,5-10 ve üçüncü yıl için de % 7-10 oranında ücret artışları sağlanacak. Sendika üyesi ve en alt gelir grubunda olan işçilerin ücretlerinde ise her yıl %10 oranında ücret artışı sağlanacak.

Grevin bir başka ve önemli talebi olan taşeron işçiliğinin yasaklanmasının kabul edilmesi yerine ise taşeron işçiliğinin minimize edilmesi

üzerinde anlaşma sağlandı. Anlaşmaya göre taşeron işçiler de daimi işçilerle aynı hak ve koşullara sahip olacaklar, kısa mesai fonlarına dahil olacaklar. Sendika görevlilerinin sendikal çalışmaları için harcadıkları zaman da iş gününden sayılacak.

Arjantin'de 2001'den sonra büyük ayaklanma ve grevler gerçekleştiren işçi sınıfı yeni bir krize karşı daha deneyimli ve örgütlü durumda. Üstelik son seçimlerde üç devrimci partinin birleşerek kurduğu İşçilerin Solu Cephesi, 1,2 milyon oy alarak büyük başarı kazanmıştı.

Kapitalizmin suç dosyası

Evsizleri bombalamak

Amerika Birleşik Devletlerinde 3.5 milyon ila 650 bin kişinin evsiz olduğu tahmin ediliyor. Amerika'da artık hayatın bir parçası sayılan bu duruma karşı şehirlerde bazı önlemler alınıyor. Önlemler derken, sosyal önlemlerden bahsetmiyorum elbette. Alınan önlemler evsizlerin "kovulmasına" yönelik. Evsizlerin rüzgardan

ve insanlardan korunarak uyuyabilmek için tercih ettikleri binaların köşe ve izbe yerlerine, evsizler yatamaması diye çiviler döşeniyor mesela. Parklardaki bankların ortasına evsizler yatamaması diye "kol dayama" demiri ekleniyor. Sadece iş merkezlerinin olduğu bölgelerde, geceleri hoparlörlerle "inşaat gürültüsü sesi" yayınlanıyor ki evsizler uyuyamasın. Evsizlere yemek yardımı yapılması, evsizlerin para yardımı istemesi, evsizlerin teneke kutuları toplaması yasalarla

engelleniyor. Hatta Amerikan şehirlerinin yüzde otuzunda "kamuya açık alanlarda oturmak, uzanmak veya yatmak" kanunla yasaklanmış durumda. Elbette bu yasak, sadece evsizler ve duruma göre görüntüsü beğenilmeyen diğer kişiler (göçmenler vb.) için kullanılıyor.

Oysa ABD'de tam 18.600.000 ev boş bir şekilde duruyor. Bir kısmı yatırım amaçlı alınmış evler, bir kısmı kredisi ödenemediği için bankalar tarafından el konulmuş ve satılamamış

evler. Bir kısmı ise zenginlerin farklı eyaletlerde "lazım olur" diye aldıkları. Bu boş evler, evsizlerin ihtiyacının 6 ila 30 katı daha fazla!

Peki, diyelim ki bir şekilde bu boş evlerin bulunması çok rasyonel, çok mantıklı ve çok da iyi oldu, tamam mı? O zaman bir de ABD Hava Kuvvetlerinin en son model savaş uçağı olan F-35'e göz atalım. Bu henüz bitirilmemiş savaş uçağı projesine harcanan para tam 398.600.000.000 dolar! Üç yüz sekiz milyar altı yüz mil-

yon dolar! Bu parayla ABD'deki her evsizede ev almak mümkün. Yine de, ulus ötesi askeri üslere konuşlu savaş uçakları ile başka ülkelerin topraklarına ölüm kusmak için harcanıyor.

Kapitalizm: Sokaklarda yaşayan insanlara yepyeni bir hayat şansı vermek yerine, başka insanların evlerini bombalayarak öldürmek, sakat bırakmak veya en iyi ihtimalle evsiz vatandaşları ile "eşitlemek" için milyarlar harcayan bir sistem!

Ersin Tek

GAZZE ATEŞ ALTINDA

İsrail'in katliamları

Haziran ayı sonunda kaçırılan üç İsraili yerleşimcinin ölü bulunmasından Filistin direniş örgütü Hamas'ı sorumlu tutan kor-san devlet İsrail, 7 Temmuz'dan beri yoğun bir biçimde havadan, karadan ve denizden Gazze'ye saldırıyor. Sosyalist İşçi yayına hazırlandığı sırada ölenlerin sayısı 1755'i, yaralananların sayısı ise 8 bini geçmişti.

İsrail kural tanımıyor. BM verilerine göre ölenlerin %80'i sivil, en az 400'ü çocuk. Siyonist rejim, camileri, okulları, çocukların top oynadığı plajları, yaralıların tedavi edildiği hastaneleri, Gazze'nin tek elektrik sant-ralini bombalıyor. 260 bin Filistinli, güvenli olduğunu düşündükleri için BM

Filistinli Mültecilere Yardım Kuruluşu'nun Gazze'deki 90 okuluna sığındı. İsrail, bu okulların 8'ini vurdu, buralarda kalan yüzlerce Filistinliyi de öldürdü. ABD ve BM'nin girişimiyle ilan edilen 72 saatlik "ateşkes", 2 saat içinde İsrail tarafından bozuldu.

360 kilometrekarede 1 milyon 816 bin Filistinlinin yaşadığı Gazze Şeridi, seçimleri Hamas'ın kazanmasından sonra 2007'den beri abluka altında.

İsrail, Gazze'ye nefes alan yeraltı tünellerini "bitirmek" için saldırıyor. Başbakan Netanyahu ise her seferinde daha saldırgan açıklamalar yapıyor ve katliamları sürdüreceğini söylüyor.

Filistin'in özgürlüğü İsrail'in yıkılmasından geçiyor

Filistin'deki işgalin ve katliamların son bulmasını isteyenlerin bir bölümü, İsrail'in de "var olma hakkı" olduğunu söyleyerek iki devletli çözümü destekliyor.

Bu hem mümkün değil, hem de çözüm değil. İki devletli çözüme yönelik girişimleri her seferinde bizzat İsrail baltalıyor. 1990'ların başındaki Oslo sürecinde de böyle olmuştu; son dönemdeki girişimler de Hamas-El Fetih işbirliği gerekçe gösterilerek yine İsrail tarafından durduruluyor. İsrail devleti, siyonistler tarafından, dünyanın farklı yerlerinden insanların yerleşimci olarak getirilmesi ve Filistin topraklarının işgali, binlerce Filistinlinin katledilmesi ve yüz binlercesinin yaşadıkları topraklardan kovulmasıyla kuruldu. Kurulduktan sonra Filistin'in sürekli daha büyük bir bölümünü işgal etti. Bölgedeki varlığını tamamen işgale ve Batı tarafından desteklenmesine borçlu. İsrail bu yüzden gayrimeşru ve mevcut olduğu sürece Filistinlilerle savaşmaya, geri dönüş hakkı dahil bütün haklarını reddetmeye devam edecek. Ortadoğu halklarının, baş-

larında diktatörler veya bas-kıcı rejimler olmadıklarında birbirlerine yönelik katliamlara girişecekleri yönündeki önyargı doğru değil. Bölgede emperyalizmin hakimiyetinden önce Müslümanların, Yahudilerin ve Hristiyanların uzun ve zengin bir ortak yaşam tecrübesi var. Üstelik, aynı argüman, örneğin diktatör Esad'ı savunanlar tarafından Suriyelilerin katledilmesini meşrulaştırmak için dile getiriliyor. Veya Apartheid rejimi de, kendisi olmadığı takdirde siyah çoğunluğun beyazları katledeceğini söylüyordu. Apartheid yıkıldı, böyle bir şey olmadı.

İsrail, tıpkı Güney Afrika'daki apartheid rejimi gibi, ırkçılık üzerine kurulu. İsrail'de yaşayan sıradan Yahudilerin değil, onu silahlandıran Batılı güçlerin çıkarlarına göre davranıyor. Britanya Hindistanı'nın veya Fransız Cezayiri'nin "var olma hakkı" yoktu. Hepsini yıkıldı.

Filistin'de de çözüm, siyonist devletin yıkılmasından, Yahudilerin ve Arapların eşit yurttaşlar olarak yaşayacakları laik bir Filistin devletinin kurulmasından geçiyor

Emperyalizm İsrail'in yanında

İsrail, Ortadoğu'da Batı'nın çıkarlarını koruması amacıyla kurulmasına izin verilmiş gayrimeşru bir devlet. Tüm saldırganlığına rağmen, Batılı emperyalistler tarafından destek görmeye devam ediyor. Saldırıları ilk başladığında ABD, AB, İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Rusya gibi güçler İsrail'e destek sundu. BM sık sık İsrail'i değil Hamas'ı suçlu buluyor. Ateşkesin bozulmasından

sonra ABD ve BM temsilcileri yine Filistin direnişini suçladı. ABD Başkanı Obama "Hamas'ın barışı garanti etmemesi durumunda yeni bir ateşkes sağlanması çok zor olacak" dedi.

Dışişleri Bakanı Kerry ise "Uluslararası toplum Hamas'ın İsrail'e tüneller ve roketler vasıtasıyla düzenlediği saldırıları durdurmak için çabalarını iki katına çıkarmalıdır" diye

konuştu.

İsrail'in varlığının ve bunu sürdürebilmesinin baş destekçisi olan ABD, saldırılar süresince İsrail'e silah ve mühimmat vermeye devam ettiğini duyurdu. Pentagon Basın Sözcüsü Amiral John Kirby, "ABD, İsrail'in güvenliğini önemsiyor. İsrail savunmasının güçlü ve hazır olmasını sağlamak, ABD'nin ulusal çıkarları için hayati önemdedir" dedi.

Siyonizm karşıtlığına evet! Antisemitizme hayır!

İsrail'in saldırganlığı sonrası sık sık kullanılan açık antisemit ifadelerin yanı sıra, doğrudan ırkçılık yapmasalar da, pek çok kişi Hitler'in zulmünü gören insanların Filistin'e nasıl böyle saldırabildiğini sorgulayıp şaşırıyor.

İsrail ile ilgili tartışmalarda ikide bir Hitler'e dönmek yanlış bir tutum. Öncelikle, Filistinlilere yönelik katliamlardan yola çıkarak Nazileri öven ırkçıların önünü açıyor.

Ayrıca, iki durum birbirinden çok farklı. Almanya'da Naziler, iktidara geldikten sonra, işçi sınıfının tüm örgütlenmelerini ezmeyi hedefleyen ve eşcinsellerden Romanlara

tüm ezilenleri katleden ırkçı bir rejim kurdular.

Dünya tarihinin gördüğü bu en büyük belanın en büyük kurbanı ise soykırıma uğratılan Yahudiler oldu. Altı milyon Yahudi sistemli bir şekilde öldürüldü.

İsrail'in Filistin'e yönelik saldırganlığının ise Nazizm ile değil emperyalizmle ilgisi var. İsrail, bölgede Batı'nın çıkarlarını koruması ve sürdürmesi için, Ortadoğu'yu bölünmüş bir şekilde tutabilmek için kurdurtuldu. Bugün de bu çıkarlara uygun davranıyor.

Zaman gazetesi yazarı Mustafa Armağan ise İsraili tarihçi Şlomo Sand'ın "Yahudi

Halkı Nasıl İcat Edildi?" başlıklı kitabını anlattığı yazısının girişinde, Holokost'ta yaşamını yitiren Anne Frank'ın Nazilerden saklanırken tuttuğu günlüklerin "sahte" olduğunu iddia ediyor.

İsrail'in saldırganlığına karşı çıkmanın, ırkçı Yeni Akit'in yaptığı gibi Hitler'i "özlemek" veya Yahudi Soykırımı kurbanlarının yaşadıklarının gerçek olmadığını iddia etmekle hiçbir ilgisi yok. Böyle ırkçı yorumlar, Filistin'le dayanışmak isteyen geniş kalabalıkların inşa edebileceği kampanyaları bölüyor ve siyasi olarak zayıflatıyor.

ari sürüyor

İsrail ile tüm ilişkiler kesilmeli

Her fırsatta Gazze'nin yanında olduğunu dile getiren hükümet, İsrail'le ilişkileri askıya almıyor. Türkiye, kurulduğundan beri İsrail'in sıkı müttefiklerinden biri oldu. Askerî ilişkiler 1990'larda zirveye çıktı. AKP'nin ilk yıllarında da bu ilişki sürdü. Davos krizinden sonra dahi İsrail ordusuyla TSK Konya'da ortak tatbikat yaptı. Hükümet bir yandan Filistin halkının yanında gözükmek için bir yandan da İsrail'le ilişkilerin "normalleştiğini" gururla anlatıyordu.

2011 yılında Mavi Marmara saldırısıyla ilgili BM raporu üzerine çıkan kriz sonucu, AKP "askerî ilişkilerin askıya alındığını" ve "büyükelçinin sınır dışı edileceğini" duyur-

du. İsrail, görev süresi dolan Gaby Levy'nin yerine yeni bir elçi atamadı. İsrail'in İstanbul Başkonsolosu ise görevini sürdürüyor.

Mavi Marmara saldırısı sonrası TBMM ortak bir deklarasyon yayımlamaya girişince, deklarasyonda "İsrail'le siyasi, askerî ve ekonomik ilişkilerin gözden geçirilmesi" ifadesine AKP önce itiraz etmiş, daha sonra imza vermek zorunda kalmıştı.

Türkiye ayrıca, savaş örgütü NATO'nun Genel Sekreteri Anders Fogh Rasmussen'in "uzlaşma" formülüyle, NATO'nun askerî tatbikat ve faaliyetler dışındaki işbirliği mekanizmalarına İsrail'in katılmasına onay verdi.

Dışişleri Bakanlığı'nın internet sitesinde yer alan bilgilere göre, İsrail ile Türkiye'nin ekonomik ilişkileri Davos ve Mavi Marmara krizlerinden sonra da gelişmeye devam ediyor.

İki ülke arasındaki ticaret hacmi her yıl artıyor. Güney Kürdistan'daki Kürt petrolü İsrail'e Türkiye aracılığıyla taşınıyor.

Ekonomi Bakanlığı İhracat Genel Müdürlüğü verilerine göre, Türkiye, 2013 yılında ABD, Çin, Almanya ve İngiltere'nin ardından İsrail'le en çok ticaret yapan beşinci ülkeydi.

AKP hükümeti esip gürlmek yerine somut adımlar atmalı; İsrail'le kurulan tüm askerî, diplomatik ve ekonomik ilişkileri askıya almalıdır. İsrail'in başkonsolosu sınır dışı edilmelidir.

İsrail'e karşı tüm dünya ayakta!

Temmuz ayının ortasında Gazze'yle dayanışmak için dünyanın dört bir yanında yapılan eylemlere bir milyondan fazla kişi katıldı. Londra'da yapılan iki farklı eylemde 100'er bin kişi sokağa çıktı.

Fransa'da hükümetin yasağı delindi ve binlerce gösterici Paris'te buluştu. Göstericilere polis saldırdı.

Avrupa'nın başkentlerinde, ABD'nin birçok şehrinde binlerce kişi İsrail saldırganlığına karşı eylemdeydi.

Ortadoğu'dan Uzak Doğu'ya her yerde gösteriler vardı. Birçok yerde gösterilere Yahudi toplumundan aktivistler de katıldı.

Bunun yanı sıra, son yıllarda özellikle Batı kamuoyunda İsrail'in itibar kaybettiği göze çarpıyor.

Çeşitli anketler bunu ortaya koyuyor. İngiltere toplumunun %62'si İsrail'in savaş suçu işlediğini düşünüyor. İngilizlerin %52'si, İsrail'in Gazze Şeridi'ne bombardmanı haksız ve gayrimeşru

buluyor. 18-29 yaş arası Amerikalıların %29'u şu anki şiddet için İsrail'i, %21'i ise Hamas'ı suçluyor.

Filistin'de ise son saldırılar sonrası "3. İntifada" çağrılarının yaygınlaştığı. Batı Şeria'da İkinci İntifada döneminden beri yapılan en büyük gösteriye on binlerce kişi katıldı.

İsrail'de ise barış yanlısı gösteri yapmak isteyenlere aşırı sağcılar saldırdı. Üç bin kişilik bir gösteride ise "iki tarafa da" çağrı yapılarak ateşkes talep edildi.

haftanın yorumu

Türkiye'de "gerici bir ayaklanma"

Irak ve Şam İslam Devleti (İŞİD) güçlerinin ayaklanması ve hızla yayılmaya başlaması karşısında, Başbakan El-Maliki'ye daha kapsayıcı bir hükümet kurma çağrıları yapıldı. Maliki'nin Sünni azınlığı dışlayan politikaları İŞİD'in taban bulmasına yol açtığı için, daha kapsayıcı bir hükümetin Sünni tabanı İŞİD'den koparabileceği umuluyordu.

Maliki televizyona çıktı ve "acil durum hükümeti" kurulması çağrılarını "anayasaya ve siyasi sürece karşı darbe" olarak niteledi.

Ay, nasıl sevindim okuyunca! Demek ki, her şeyin "darbe" olarak nitelendirilebildiği tek memleket bizimki değilmiş.

"Sofistike" bir darbe

Maliki'den birkaç gün önce, Yeni Şafak gazetesinde Markar Esayan da benzer bir nitelendirme yapmıştı. Üstelik, bir değil, bir sürü şeyi "darbe" diye tanımlayarak Maliki'yi de sollamıştı.

Şöyle demişti Esayan: "Gezi ve 17-25 Aralık darbeleri... gerici bir ayaklanmayı ima ediyor. İrade halka geçme temayülü gösterirken o veya bu maskeleri takmış bir başka irade onu kapmaya yelteniyor."

Gezi direnişini ve yolsuzluk dosyalarını Erdoğan zaten sık sık darbe olarak anlatıyor. Alışmıştık.

Ama Esayan belli ki Erdoğan'ın söylemini yeterince buluyor. Kralın yeterince kralcı olmadığını düşünüyor, daha da kralcı olmak gerektiğine inanıyor.

Üç beş savcının dosya hazırlamasını "ayaklanma" olarak nitelemek gerçekten yaratıcı bir kralcılık!

Yolsuzluk yapan hükümet üyeleri ve akrabaları hakkında yolsuzluk dosyası hazırlamak "gerici bir ayaklanma" anlamına geliyor muş!

Darbe ve ayaklanma Gezi ile 17-25 Aralık'tan da ibaret değil Esayan'a göre:

"Ekmeleddin İhsanoğlu'nun çatı adayı tayin edilmesi, mümkünse Çankaya'ya, ama daha çok 2015 Genel Seçimleri'ne yönelik. Hatta Erdoğan'ın Çankaya'ya çıkıp çıkmayacağı, çıkarsa bile partiyi bir emanetçiye teslim edip etmeyeceğine yönelik bir

'yeniden düşün' tehdidi... Mısır'da cebren yaşananın daha sofistike bir hali bu."

Evet, yanlış okumadınız, İhsanoğlu'nun adaylığı da Mısır'da Sisi'ninki gibi bir darbe. Birazcık daha "sofistike", ama darbe.

Esayan'ın siyasi görüşlerini şöyle özetlemek mümkün:

"Erdoğan'ı beğenmeyen, ona oy vermeyen, onu eleştiren herkes darbecidir, gerici dir, ayaklanmaktadır!"

Cemaat'in polis devleti?

Yeni Şafak'ta yazanlar gibi, Türkiye gazetesinde yazanlar da benzer bir beyin burkulması geçiriyor. Veya zaten geçirmiş oldukları için işe alınıyorlar. Tam olarak emin olamıyorum.

Örneğin, Kurtuluş Tayiz Türkiye'de şöyle yazmış: "Cemaat, Doğan Grubu, ulusalcılar, bazı liberal kalemler ve solcu yazarlar neredeyse her gün Tayyip Erdoğan'ın ülkeyi otoriterleştirdiğini, kişisel özgürlükleri yok ettiğini, yaşam biçimlerine saygı duymadığını ve ülkeyi 'polis devleti'ne çevirdiğini koro halinde tekrarlıyordu."

Ve çok kızmış Tayiz: "Otoriterleşme", 'polis devleti', 'diktatör' sloganlarının arkasında aslında Cemaat ile ona bağlı liberal yazarlar ve merkez medyanın etkili kalemleri bulunuyordu...

Polis devletine dönüşüyor diye kıyameti kopardıkları sırada aslında Cemaat, Türkiye'yi zaten polis devletine dönüştürmüştü."

Cemaat'in bu polis devletini kurarken Erdoğan'la kanka olduğunu bilmeyen sadece Tayiz var herhalde Türkiye'de.

Cemaat bu polis devletini kurmadan önce Türkiye'de polisin demokratik olduğunu, her şeyi Cemaat'in mahvettiğini zanneden de sadece Tayiz var herhalde.

Tayiz'in siyasi görüşlerini şöyle özetlemek mümkün: "Erdoğan'ı eleştiren herkes Cemaatçidir, polis devletinden yanadır."

Erdoğan Çankaya'ya çıktığında AK Parti'nin başına kim gelecek diye merak ediliyor. Esayan veya Tayiz'i önermek isterim. Erdoğan'ı en iyi anlayanlar onlar çünkü.

Roni Margulies

Anti-Kapitalista

Antikapitalist bir sol için temeller

Ulusal sorun ve kapitalizm

Ulus devletlerin ortaya çıkışının ve farklı uluslar arasındaki ezilme ilişkisi olarak kısaca özetlenebilecek ulusal sorun olarak adlandırılan mesele kapitalizmle ilişkili olduğunu biliyoruz. Çünkü ulus devletlerin ortaya çıkışı burjuvazinin kendi pazarı üzerinde egemenlik ve siyasal birlik kurma ihtiyacından kaynaklandı. Ulus devlet öncesindeki devlet biçimlerinde o devletin egemenliği altındaki halk ya da halklar bir devlet topluluğu oluşturmakla birlikte ulusal bir bütünlük oluşturuyorlardı. Dolayısıyla ulusun ortaya çıkışının tarihi belirli bir tarihsel kesitteki devlete, yani kapitalist devlet dönemine denk düşer.

Ulusların kendi kaderini belirlemesi temel sloganına dayanarak ulusal sorun meselesine tutarlı ve devrimci bir perspektif kazandıran Lenin de ulus devletlerin oluşumu ile kapitalizm arasındaki ilişkiye şu sözleriyle dikkat çeker:

“Bütün dünyada kapitalizmin feodalizme karşı nihai zaferleri dönemi, ulusal hareketlerle ilgili olmuştur. Bu hareketlerin iktisadi temeli, meta üretiminin tam zaferini sağlamak için yurt-içi pazarı ele geçirmek zorunda olması, aynı dili konuşan bir halkın yaşadığı bölgeleri siyasal bakımdan birleştirme zorunda olması gerçeğinde yatar ve bu dilin gelişmesini ve yazınsal alanda kök salmasını önleyen bütün engeller ortadan kaldırılmalıdır. Dil, insanlar arasında anlaşmayı sağlayan en önemli araçtır. Modern kapitalizme uygun ölçüde, gerçekten özgür ve geniş ticari alışveriş için ayrı ayrı sınıflar halinde özgürce ve geniş ölçüde gruplandırılabilmesi ve sonunda pazarda, büyük ya da küçük, satıcı ya da alıcı durumda her meta sahibiyile ayrı ayrı sıkı bağlar kurabilmek için en önemli koşullar, dil birliği ve dilin engelsiz gelişmesidir.”

Ulusal sorun

Bu süreç farklı uluslar arasında ezme – ezilme ilişkisinin ortaya çıkışını da beraberinde getirir. Bu ezme – ezilme ilişkisi güvence altına alınacak bir sermayesi ve dolayısıyla üzerinde egemenlik kurma ihtiyacı duyduğu bir vatani olmayan işçi sınıfını, ezilenleri ve onların mücadelesini

Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz.

böler. Dolayısıyla Marksistlerin ulusal soruna duyarsız kalmaları, bu ezme – ezilme ilişkisinin nasıl ortadan kaldırılacağına dair yanıt üretmemeleri mümkün değildir.

Ayrıca ulus devletlerin ve bu bağlamda ulusal sorunun ortaya çıkışı kapitalizm ile birebir ilişkili olmakla birlikte bu sorunun ortadan kalkması için kapitalizmin ortadan kalkmasını beklemek, ulusal sorunun çözümünü devrim sonrasına ertelemek doğru değildir. Örneğin Güney Afrika’da ayrılıkçı rejimin yenilmesi kapitalizmin yıkılmasıyla sonuçlanmadı. Aynı şekilde İrlanda ve İspanya’da da ulusal sorunun çözümü ezilen ulusun masaya oturmayı başararak çeşitli kazanımlar elde etmesiyle sonuçlanmakla birlikte kapitalizmin yıkılmasını beraberinde getirmedi.

Ancak ezilen ulus üzerindeki baskının gerilemesi, devlet egemenliğinin ve milliyetçiliğin gerilemesi anlamına gelir. Milliyetçiliğin gerilemesi işçi sınıfı içindeki bölünmüşlüğü aşılmasında önemli bir noktadır. Dolayısıyla ezilen ulusların özgürleşmesi ezen ulusun işçilerinin de özgürleşmesine katkıda bulunur. Üstelik işçi sınıfının ezilen ulusların mücadelesine destek vermesi, ezilen uluslara da güven verir.

Marks’ın İrlanda konusundaki yazıları tam da bu noktadan hareketle ulusal sorun konusunda günümüzde de kılavuz oluşturabilecek çıkarımlar içeriyordu. Marks bu yazılarında

özetle üç noktaya değiniyordu: 1. Ancak ezilmiş bir ulusun ulusal kuruluşu uluslar arasındaki ayrılık ve düşmanlıkların yok olmasını sağlar ve her iki ulusun işçi sınıflarının ortak düşmanlarına, kapitalistlere karşı birleşmelerine imkân verir. 2. Bir ulusun ezilmesi, onu ezen ulustaki burjuvazinin işçiler üzerinde ideolojik hegemonyasını pekiştirmesine yardım eder. Yani, “Başka bir ulusu ezen bir ulus kendi tutsaklık zincirini kendisi hazırlar”. 3. Ezilen ulusun özgürlüğüne kavuşması ezen ulus içindeki hâkim sınıfların ekonomik, politik, askerî ve ideolojik temellerini zayıflatır, bu da o ulusun işçi sınıfının devrimci mücadelesine yardım eder.

Marks’ın açtığı yolu ulusların kendi kaderini tayin hakkı sloganıyla pekiştiren Lenin oldu. Lenin, ulusların kaderlerini belirlemesi sorununun “bütünüyle doğrudan doğruya politik demokrasi ile ilgili olduğunu”, yani ulusların politik olarak ayrılıp bağımsız bir devlet kurma hakkı ile ilgili olduğunu belirtiyordu. Lenin’in amacı demokrasi ve proletaryanın enternasyonalist birliğiydi ve her ikisi için de ulusların kaderlerini belirleme hakkının tanınması gerekiyordu.

Kürt sorunu ve yeni sol

Kürt halkının özgürlük mücadelesine bakışımızı, tutumumuzu belirleyen de böyle bir hat olmalıdır. Kürt

sorununun çözümünü sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak görmemek, Kürt halkının verdiği mücadele sırasında attığı adımlara şart koşmak, yıllardır kendilerini katleden devleti masaya oturtma başarılarını küçümsemek ve onları devletle işbirliği yapmakla itham etmek, “Kürt cumhurbaşkanı aday olmasın” gibi şartlar öne sürmek, faşistler ve devlet Kürt kimliği ile cumhurbaşkanı aday olmuş Selahattin Demirtaş’ın seçim kampanyasına saldırırken bu mücadelenin yanında ve onunla birlikte durmak yerine havaya bakıp ıslık çalmak Lenin’in deyişiyle demokrasiye ve işçi sınıfının, ezilenlerin enternasyonalist birliğine değil ancak ve ancak milliyetçiliğin güçlenmesine hizmet edebilir. Milliyetçiliğin güçlenmesine hizmet eden hiçbir tutum ve davranışın sosyalizm ile, sol ile bir ilgisi olamaz. Tam da bu nedenle Türkiye’de milliyetçi olmayan, ezilen ulusun mücadelesinin önüne sürekli şartlar koyarak, ona akıl vererek, onu küçümseyerek milliyetçiliğin güçlenmesine hizmet etmeyen, Kemalizm ile tüm bağlarını koparmış yeni bir sola ihtiyacımız var. Ancak böyle bir sol Kürt sorununun çözümüne Kürt özgürlük hareketinin kazanması yönünde katkıda bulunarak Türkiye’de demokrasinin ve ezilenlerin enternasyonalist birliğinin önünü açabilir

Arife Köse

Taşeron işçiler CHP'li belediyeye karşı direnişte

● CHP'li Beşiktaş Belediyesi'nin taşeron firması BELTAŞ'ta çalışan 231 işçinin, işten atılma tehdidi üzerinde belediye binası önünde başlattığı direniş ikinci haftasını doldurdu. Taşerona karşı olduğunu iddia eden CHP'nin yönettiği belediye, taşeron firmada çalışan işçilerin iş akitlerini "Eylül'de ihale yapılacağı" gerekçesiyle feshetmişti.

● Kombassan Holding'e bağlı Düzce'deki Anadolu Rulman fabrikasında toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamayınca işçiler greve çıktı.

● Gebze'deki Kent Gıda'da toplu sözleşmedeki anlaşmazlık üzerine başlayan grev üçüncü haftasını doldurdu.

● Kocaeli'deki Yıldız Entegre fabrikasında 3 haftadır direnişte olan 300 işçi, kendilerinden habersiz patronla işbirliği yapan sendikayı protesto etmek için fabrikanın kapısını da eylem yaptı.

● Sendikalı oldukları için işten atılan 41 Süttaş işçisi, jandarma saldırılarından sonra bu kez de polis sendika binasına baskınıyla karşılaştı.

Yaz kampı 14-17 Ağustos 2014

Dikili Sotes Tatil Köyü

14 Ağustos Perşembe 21:00 Film Gösterimi: Miyuki-Satoshi Oshii	15 Ağustos Cuma 17:00 Film: Akşam Fırtınası Mahmut Fazıl
15 Ağustos Cuma 13:30 Anımsatıcı konuşma: Fahri Koca	15 Ağustos Cuma 16:00 Tarih: 1923-812 anımsatıcı konuşmaları Kulaklıları - Kadir Yılmaz
15 Ağustos Cuma 19:00 Tiyatro: Akşam Leyla Şahin	15 Ağustos Cuma 21:00 Tiyatro: Akşam Özgen Tuncel
16 Ağustos Cumartesi 11:00 Açık: Konuşma: İktisadi durum: İktisadi Özgen Tuncel	16 Ağustos Cumartesi 12:30 Film: Konuşma ve Çabalar Hüseyin Margulies
16 Ağustos Cumartesi 18:00 Tiyatro: Akşam Yıldırım Arslan	16 Ağustos Cumartesi 20:00 Film: Akşam Gökçe Özyürek
16 Ağustos Cumartesi 22:00 Tiyatro: Akşam Leyla Şahin	17 Ağustos Pazar 11:00 Film: Akşam

DGP (Devrimci Sosyalist İşçi Partisi) tarafından düzenlenmektedir. Katılım koşullarına için diğer yarıyıl için 10 TL. İletişim: 0531 431 62 51

Bu sayıda katkıda bulunanlar:

Arife Köse, Ersin Tek, Faruk Sevim, Gül Dönmez, Meltem Oral, Ozan Ekin Gökşin, Ozan Tekin, Özden Dönmez, Özdeş Özbay, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Ümit İzmen, Volkan Akyıldırım.

mücadelenin içinden

AKP maden şirketlerini koruyor

Soma'da 301 işçiye mezar olan maden ocağını işleten Soma Holding'e, Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu tarafından Amasya'da termik santral kurma izni verildi.

Demek ki, yasal mevzuata göre devleti dolandıran, Kamu İhale Yasası'na uymayan, devleti ihalede zarara uğratan kişi ömür boyu kamu ihalelerinden men edilebiliyor, ama 301 insanın ölümünden sorumlu olan bir firma her türlü ihaleye girebiliyor!

Hükümet, Somalı madencilere on beş ayrı konuda söz verdi. Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu, söz verilen konuların olduğu yasa maddelerini Haziran ayında görüşmeye başladı.

Temmuz ayına geldiğimizde ise, bu on beş konunun sekiz tanesi madenci lobisinin de engellemeleri ile torba yasa-dan çıkarıldı.

Hiçbir konuda geri adım atmadığını iddia eden Başbakan, Somalı madencilerin talepleri konusunda geri adım attı. Madenci lobisi gücünü gösterdi.

Üstelik, kazanın ve cinayetlerin sorumlusu şirkete Amasya'da termik santral açma izni verildi. Ödül gibi! Kamuoyu Soma Holding nasıl bir ceza alacak diye üç aydır beklerken, şirkete yeni ihaleler veriliyor! Aynı mantıkla, iş güvenliği kurallarına karşı aynı umursamazlıkla davranacağı bilindiği halde, kapatılan ocakları tekrar açılıyor.

Soma'da verilen sözler tutulmuyor, yaşam odalarına ret

Soma'da 301 işçi hayatını kaybettiğinde, yöreye giden AKP'li bakanlar ve Başbakan madencilere ve hayatını kaybedenlerin yakınlarına önemli vaadlerde bulundu. Oysa, önerilen yasal düzenlemede ölümleri engellemek için en önemli tedbir olan yaşam odaları zorunlu hale getirilmedi. Soma faciasının ardından gündeme gelen, dünyada yaygın olarak kullanılan yaşam odaları uygulaması, AKP tarafından reddedildi.

Çalışma saatinin madencilik iş kolunda haftada 36 saate düşürülmesi sözü verilmişti. Ama yasaya eklenen "yeraltı" ibaresi ile işçilerin yerüstünde de çalıştırılarak 45 saatlik haftalık çalışma süresini tamamlamasının önü açıldı.

Şirketlere kâr garantisi

İşçiler lehine getirilen bazı yeni kurallar nedeniyle maden şirketlerinin artan maliyetleri torba yasaya konan bir madde ile devlet tarafından karşılanacak. AKP en çok şirketleri düşünüyor. Kapitalistlerin kazançlarına zarar gelmesin istiyor. İşçilerin temsilcisi olması gereken sendikalar ise olanları sadece seyrediyor.

Maden işçilerinin haklarının korunmasını sağlayacak olan, hükümet veya maden patronları değildir. İşçi sınıfının örgütlü gücüdür.

Faruk Sevim

Marx diyor ki...

Kurtarıcılarla birlikte yürüyemeyiz

"İşçilerin kendilerini kurtaracak kadar eğitilmiş olmadıklarını ve hayırsever küçük ve büyük burjuvalar tarafından yukarıdan kurtarılmasını gerektiğini açıkça söyleyen insanlarla birlikte yürüyemeyiz."

Uluslararası İşçi Derneği'ne 1848 devrimleri sırasında katılan Marx ve Engels, Enternasyonal'in hedefler bildirisine "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır" cümlesini yazdı.

Fransa'da 1789'da devrim

yapan burjuvazi açısından, işçi sınıfı ve küçük burjuvazi monarşiyi yenmek için gerekli olan kitlesel gücü. Ayaklanan işçiler ve yoksullara eğitilmiş küçük burjuva aydınlar liderlik ediyordu.

Burjuvazi ekonomik egemenliğine siyasal egemenliği eklediği anda monarşi ile uzlaştı, devrimin "eşitlik-özgürlük-adalet" taleplerini yerine getirmekten vazgeçerek kendi tahakkümünü uygulamaya başladı.

Daha sonra 1848 devrimleri-

nin yenilgisinde de kendini göstereceği gibi, küçük burjuva liderlikler her seferinde işçi sınıfının talepleri ile ters düştü ve hareketin yenilmesi-ne yol açtı.

Fransız devriminden çok daha eski dönemlerden beri varolan komünist ve sosyalist akımlar, yeni toplumun ya egemen sınıfın içinden çıkacak iyi yürekli burjuvalar (ütöpic sosyalizm) ya da küçük burjuva aydınların başını çektiği bilinçli azınlık (Blankicilik ve anarşizm) tarafından yukarıdan kurulabileceğini düşünüyordu.

Uluslararası İşçi Derneği'nde sadece Marx ve Engels gibi işçi sınıfının eylemini teorisi ile pratiğinin merkezine koyanlar değil, ütöpic

sosyalizm, Blankicilik ve anarşizm gibi işçi sınıfının, burjuva ve küçük burjuva kurtarıcılar tarafından kurtarılması gerektiğini düşününler de yer alıyordu.

Birinci Enternasyonal Karl Marx'ın devrimci fikirleriyle şekillendi ve uluslararası işçi sınıfının ortak talepleri için (en başta 8 saatlik işgünü) mücadele etti. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşıyla geçen yıllarda kendi içinde büyük bir teorik ve politik tartışma yaşayarak bölündü.

Yukarıdan sosyalizm savunucuları, işçi sınıfının genel talepleri için mücadele etmek yerine kendi sektör ilkeleriyle hareketi biçimlendirmek istedi. Marx ve Engels, işçi sınıfının önüne artık bir engel ola-

rak çıkan Birinci Enternasyonal'i 1871 Paris Komünü'nün ardından kendi elleriyle feshettikten sonra, yenisini kuracak komünistlere yazının başındaki uyarıyı yaptı. Engels'in belirttiği gibi, "Bilinçsiz kitlelerin küçük bilinçli azınlıkların öncülüğünde gerçekleştirdikleri devrimlerin, baskınların dönemi geçti. Toplumsal örgütlenmenin tam bir dönüşümünün söz konusu olduğu hallerde, kitlelerin kendilerinin buna katılmaları, bedenleri ve yaşamları ile katıldıklarının ne olduğunu kavramaları gereklidir."

DSİP'in farkı, aşağıdan sosyalizmi savunması.

Volkan Akyıldırım

Oylar barışa, Demirtaş'a

Cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk tur oylamasına sadece bir hafta kaldı. Adaylar seçim meydanlarında mitingler düzenliyor. Tüm seçim kampanyaları arasında, Selahattin Demirtaş'ın seçim kampanyası farklı.

Bunun bir nedeni var. Demirtaş'ın seçim kampanyası hem Kürt halkının hem de batıda yaşayan yoksulların, emekçilerin barış özlemlerinin ifade edildiği tek kampanya.

Erdoğan ve İhsanoğlu da savaş olmasın, barış iyidir gibi laflar ediyorlar.

Ama barışı her şeyyle savunan, barış için elinden geleni yapan ve cumhurbaşkanı olursa barış sürecini sağlama almak için çalışacağı çok açık olan tek bir aday var: Selahattin Demirtaş.

Diğer adaylar Türk milliyetçiliğiyle paslaşıyor.

Erdoğan, "tüm milliyetçilikleri ayağımızın altına alaca-

ğım" demiş olmasına rağmen, zaman zaman Türk milliyetçiliğine taviz veriyor. Özellikle milliyetçi oylara seslendiği zaman, tipik bir milliyetçiye dönüşüyor.

İhsanoğlu ise, kendisini destekleyen MHP'nin seçim mitinglerinde çok daha net gözlenebileceği gibi bırakalım barışı, "Türkiye Türklerindir" diyenlerin partisinin, Türkiye'de Türkler dışındaki halklara düşenin kölelik olduğunu anlatanların geleneğinin cumhurbaşkanı adayı.

Her iki adayın birbirleriyle tartıştıkları konu, İstiklal Marşı'nı hangisinin ezbere bilip bilmediği konusu. İki adaya da İnsan Hakları Evrensel Beyanname'si'ni ezbere bilip bilmedikleri sorusunu sorsak hangi yanıtı alacağımızı biliyoruz.

Demirtaş kampanyasında ise hamasi nutuklar yok! Milliyetçilik yok!

Gerginlik yok!
Düşman yaratan bir siyaset yok!
Bir halklar hapishanesi olan Türkiye Cumhuriyeti'nin ezdiği tüm halkların çıkarlarını savunan bir politik sahipleniş var.
Bu yüzden oylarımız Demirtaş'a!

ti'nin ezdiği tüm halkların çıkarlarını savunan bir politik sahipleniş var.
Bu yüzden oylarımız Demirtaş'a!

10 Ağustos'ta Demirtaş'ı destekliyoruz.
Barışın, eşit koşullarda kardeşliğin sesini güçlendirmek için.

Oylarımız mücadeleye!

Türkiye'de siyasal gelişmelerin yönünü belirleyen en önemli sorun, Kürt sorunu. Bir buçuk yılı aşan bir süredir devam eden çözüm süreci, bu yüzden Türkiye'deki en önemli süreç.

Çözüm süreci, Kürt halkı açısından olumsuz bir şekilde sonuçlanırsa, kaybeden sadece Kürt halkı olmaz.

Sınırları darlaştırılan demokrasi, zaten zedelenen adalet ve eşitlik duygusu ve siyasal demokrasiye en çok ihtiyaç duyan örgütlü işçi sınıfı kaybeder.

Çözüm sürecinin iki tarafı var: Birisi Erdoğan, diğeri Abdullah Öcalan!

Müzakere süreci bu iki siyasetçi arasında sürüyor.

sürüyor.

Batıda barış isteyenlerin yapması gereken, barış sürecinin kalıcı bir sürece dönüşmesi, yani süreçten Kürt halkının en büyük kazanımlarla, haklarının tanınması garanti altına alınarak çıkması.

İşte cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Demirtaş'a oy vermenin böyle bir anlamı var.

Demirtaş'a oy vermek, çözüm sürecinde, müzakere masasında, barış sürecinin kalıcılığını isteyen Abdullah Öcalan'ın elini güçlendirmek anlamını taşıyor.

Demirtaş'a oy vermek bu yüzden aynı zamanda mücadeleye oy vermektir.

sosyalizm sohbetleri

Kasımpaşa hortumu ve Marksizm

Yok olan bitki ve hayvan türleri hakkında yakın zamanda yayınlanan bir araştırma canlı yaşamının kitlesel yok oluşuna dair tüyler ürperten bir iddiayı da beraberinde getirdi. Araştırmaya göre, hayvan türlerinin üçte biri yok olma tehlikesi altında ve omurgalı hayvan türleri yüzde 25 oranında azalmış durumda. Bilim insanları türlerdeki bu hızlı azalmayı 'dünyanın altıncı kitlesel yok oluşunun başlangıcı' olarak yorumluyor. En önemli vurgu ise şu:

daha önceki kitlesel yok oluşlar 65 milyon yıl önceki meteor çarpması gibi nedenlerle gerçekleşmişken, günümüzdeki yok oluşun kaynağı insanlık.

Bu durum son yıllarda gündelik hayatta etkisini daha yoğun hissettiğimiz iklim değişikliği gerçekliğinin sonuçlarını çarpıcı bir biçimde gösteriyor. İnandırıcı gelmiyor mu? Bundan birkaç sene önce, beş dakikalık yağmur sonucunda Kasımpaşa'da bir hortumun, Bomonti'de bir şelalenin

oluşması ihtimali de inandırıcı değildi. Termik, nükleer gibi enerji kaynaklarının yarattığı iklim değişikliğinin biz yoksulların hayatına yansması ise, salgın hastalıklar, sel, kuraklık, gıda fiyatlarının artışı, su kesintileri.

İklim değişikliği kapitalizmin doğaya yaklaşımıyla doğrudan ilişkilidir. Doğa ve toplum merkezli değil kâr odaklı üretim, yani kapitalizm, doğayı tamamen bir nesne haline getirdi. 'Kârlı' olduğu ölçüde faydalanılacak bir araç olarak kullandı. Doğal dünya insan ihtiyaçlarını karşılamak için boyun eğdirilen bir tüketim nesnesine veya üretim aracına indirildi. Bugün kapitalizmin ekonomik kriziyle el ele giden çevre krizinin temelinde bu yaklaşım yatar.

de bu yaklaşım yatar.

Peki, Marksizm bu kriz karşısında bir yanıt üretebiliyor mu? Karl Marx'ın ekoloji 'körü' olduğu veya Marksizm'in sadece ekonomik büyümeyle ilgili olduğuna dair basit fikirler çok popülerdir.

Oysa, Marx ve Engels, gözleri önünde gelişen kapitalizmi analiz ederken, onun doğayla kurduğu ilişkiyi derinlemesine yorumlamaktan da geri durmadılar. İkisinin doğaya yaklaşımı tarihi ve toplumu kavrayışlarıyla paraleldir.

İnsanlığı ve doğayı birbirinden ayrı varlıklar olarak değerlendirmezler. İki arasında birbirini dönüştüren bir etkileşim vardır. Marx ve Engels'e göre, insan doğanın

bir parçasıdır ama aynı zamanda bizi insan yapan şey üretmek ve doğaya şekil verebilmek yeteneğimizdir. Üretim yoluyla doğayı dönüştürürken kendi doğamızı da dönüştürürüz.

Kapitalizm altında, doğaya tamamen yabancılaşmış durumdayız. Marx'a göre üretimin rasyonel ve demokratik örgütlenmesine dayanan bir sosyalist toplum, insan ve doğa arasındaki 'kopukluğu' telafi edebilir. Böyle bir toplum, Marx'ın işaret ettiği gibi, dünyanın sahibi olmadığımızı ve onu "gelecek kuşaklara daha gelişkin bir düzeyde miras bırakmamız" gerektiğini anlayacaktır.